

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 7 Pž-7132/2019-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednika vijeća, Ružice Omazić, suca izvjestitelja i Božene Zajec, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja – protutuženika OPĆINA KARLOBAG, OIB 24872552514, Trg dr. Franje Tuđmana 2, kojeg zastupa punomoćnik Petar Tomljanović, odvjetnik u Senju, protiv tuženika - protutužitelja STEČAJNA MASA IZA VELINAC d.o.o. u stečaju, OIB 21872188581, Velika, Dr. Franje Tuđmana 28, kojeg zastupa punomoćnik Siniša Pavlović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Pavlović & Pavlović u Zagrebu, radi utvrđenja prava vlasništva i izlučenja iz stečajne mase, izdavanja tabularne isprave i predaje u posjed po tužbi te radi isplate, podredno utvrđenja i isplate po protutužbi, odlučujući o žalbi tuženika – protutužitelja protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-156/2019-96 od 28. listopada 2019. te posebnog rješenja o troškovima Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-156/2019-86 od 21. svibnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 22. svibnja 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tuženika – protutužitelja kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-156/2019-96 od 28. listopada 2019.

r i j e š i o j e

I. Odbija se žalba tuženika – protutužitelja kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-156/2019-96 od 28. listopada 2019. u dijelu točke 2. izreke kojim je tuženiku – protutužitelju naloženo da plati tužitelju – protutuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.139.575,00 kn.

II. Preinačuje se rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-156/2019-96 od 28. listopada 2019. u preostalom dijelu točke 2. izreke i rješava:

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja – protutuženika za naknadu troškova parničnog postupka u preostalom dijelu koji iznosi 373.750,00 kn (tristosedamdesettritisuće-sedamstopeneset kuna).

III. Odbija se žalba tuženika – protutužitelja kao neosnovana i potvrđuje posebno rješenje o troškovima Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-156/2019-86 od 21. svibnja 2019.

IV. Odbacuje se kao nedopuštena žalba tuženika – protutužitelja podnesena protiv točke 3. izreke rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-156/2019-96 od 28. listopada 2019.

Obrazloženje

Točkom 1. izreke prvostupanjske presude je prihvaćen tužbeni zahtjev koji glasi:

„I. Prihvaća se tužbeni zahtjev koji glasi:

1. Utvrđuje se da je tužitelj Općina Karlobag, Karlobag, Trg dr. Franje Tuđmana 2, MBS: 02727129, OIB: 24872552514, vlasnik građevina za javnu vodoopskrbu kako su iste opisane i ucrtane u nalazu i mišljenju vještaka GEO-DESMAN d.o.o. Rijeka broj elaborata: 240/2018 od rujna 2018. i to:

1. PK KOROMAČINA - VS MATIĆ POD 4742 K.O. PRIZNA 1095/1 K.O. CESARICA: 3563, 3572, 3574, 3577, 3652, 3654, 3660, 3662/1, 3704, 3702, 3700, 3698, 3699, 4290, 4293, 4295, 4302, 4289, 4316, 4324, 4350, 4364, 4409, 4408, 4407, 4406, 4421, 4379, 4378, 4377, 4376, 4424, 4432, 4431, 4427, 4448, 4496, 4499, 4500, 4501, 4502, 4503, 4504, 4510, 4511, 4508, 4512, 4525, 4524, 4528, 4529, 4762, 4772, 4773, 4984, 5027/1, 5027/3, 5042, 5040, 5043, 5095/2, 5098, 5101 i 5143/1

2. VS MATIĆ POD - VS BOJNA DRAGA 1606 K.O. CESARICA 5143/1, 5101, 5104, 5103, 5115, 5116, 5117, 5121, 5143/3, 5170/1, 1/5, 5443/1 i 5443/2

3. VS BOJNA DRAGA - VS KARLOBAG 3993 K.O. CESARICA: 5443/2, 5443/1, 5433, 1/5, 5536, 5553, 5573, 5576, 5577, 5591, 5599, 5605, 5607, 5604, 5601 i 5608/1 K.O. KARLOBAG: 130/1

4. VS KARLOBAG - BAŠKE OŠTARIJE URA 5627 K.O. KARLOBAG: 130/1, 136/1, 136/2, 135/3, 160/4, 160/2, 163 i 164/1 K.O. CESARICA: 5651, 5650, 1/5, 2428/2, 1821/1, 2426/2, 2436, 2111/13, 1827, 2437, 2109/1, 2076, 1297/2, 1297/5, 2441, 1988 i 2442

5. SUŠANJ -MAMUTOVAC 1216 K.O. CESARICA: 1/5, 2437, 2010/1, 2439, 2076, 2426/2, 1297/5, 2441 i 1989/1

6. BAŠKE OŠTARIJE URA-CRKVA 3210 K. O. BAŠKE OŠTARIJE: 1350, 755/1, 569/1, 1351, 754/3, 782/2, 657/7, 569/3, 569/9, 657/6, 783/2, 658/8, 660, 658/7, 658/6, 658/5, 662/1, 662/2 i 755/2

7. BAŠKE OŠTARIJE - RIPIŠTE 872 K.O. BAŠKE OŠTARIJE: 677, 773, 223, 790/1, 224/1, 225, 224/2, 222/2, 229, 231, 232, 774, 202/1, 208/1, 208/2, 198, 767 i 171

8. BAŠKE OŠTARIJE - RIPIŠTE 867 K.O. BAŠKE OŠTARIJE: 171, 755/2, 766, 787, 133, 132/1, 124, 123, 122, 761, 99/1 i 1

9. BAŠKE OŠTARIJE - CRKVA - IZVOR RUDANKA 2669 K.O. BAŠKE OŠTARIJE: 755/2, 761, 108, 1, 24, 26, 22, 20, 18/1, 822, 1345, 1330, 1344 i 1336

10. IZVOR RUDANKA 166 K.O. BAŠKE OŠTARIJE: 1336

11. IZVOR CRNO VRILO - CS CRNO VRILO 152 K.O. BAŠKE OŠTARIJE: 1336

12. CS CRNO VRILO - RIPIŠTE 681 K.O. BAŠKE OŠTARIJE: 1336, 1328/1, 1345 i 822

13. LEDENIK CESARIČKI 1891 K.O. CESARICA: 2109/1, 2437, 1/5, 1945, 1944, 1943, 1928, 1927/5, 1927/4, 1927/3, 1927/2, 1927/1, 1926, 1921, 1922, 1832, 1844, 1849, 1854, 1855, 1856/2, 1856/3, 1860 i 1162/1

14. SUŠANJ CESARIČKI 1020 K.O. CESARICA: 1/5, 2437, 2109/1, 2109/15, 2109/12, 2426/2 i 2010/1
15. VIDOVAČ CESARIČKI 958 K.O. CESARICA: 2426/2, 1821/1, 1821/2, 1825/3, 1825/4, 1824/1, 1824/2, 5653, 5654, 5652, 5877, 5745, 5729, 5730, 5731, 5744, 5743, 5741, 5748, 5747, 5746, 5737, 5718, 5709, 5673 i 5676
16. DUBRAVE 236 K.O. CESARICA: 3654, 3660, 3662/1 i 3652
17. ČAČIĆI 150 K.O. CESARICA: 4324 i 4350
18. TROLOKVE 1148 K.O. CESARICA: 5875, 4271/1 i 4067
19. SMOJVERI 152 K.O. CESARICA: 4497, 4496, 4461 i 4448
20. GUVNINE 213 K.O. CESARICA: 4762, 4743 i 4731
21. ULICA CESARICA 817 K.O. CESARICA: 5169/1, 5875, 5169/185, 4977, 4963, 4919, 4918, 4910 i 4878
22. ULICA CESARICA 341 K.O. CESARICA: 4878, 4877 i 4883
23. ULICA ORLOVAČA 363 K.O. CESARICA: 5875 i 5169/182
24. ULICA ORLOVAČA 534 K.O. CESARICA: 5169/182
25. ULICA CESARICA - MATIĆ POD 357 K.O. CESARICA: 5101, 5143/1, 5142, 5117, 5121 i 5161
26. ULICA CESARICA - MATIĆ POD 147 K.O. CESARICA: 5101, 5108, 5031, 5875 i 5169/1
27. UUCA CESARICA - MATIĆ POD 496 K.O. CESARICA: 5169/1, 5169/238, 5169/246, 5875, 5229/27 i 5179
28. ULICA OŠTRA GLAVICA 413 K.O. CESARICA: 5875, 5169/246 i 5179
29. ULICA OŠTRA GLAVICA 246 K.O. CESARICA: 5169/246, 5169/14, 5169/6, 5194 i 5178
30. PRIMORSKA ULICA 673 K.O. CESARICA: 5179, 5178, 5169/207 i 5211
31. ULICA DRVARICA 940 K.O. CESARICA: 5229/1, 5247, 5229/31, 5267, 5254, 5273, 5293, 5304 i 5303
32. ULICA PLITKA DRAGA DONJA 633 K.O. CESARICA: 5875, 5323/1, 5323/4, 5362, 5424, 5395, 5425/1, 5443/36, 5429 i 5427
33. VS BOJNA DRAGA - ULICA BOJNA DRAGA 901 K.O. CESARICA: 5443/2, 5443/1, 5443/4, 5427, 5875, 5481/3, 5481/27 i 5481/25
34. ULICA RIBARICA 197 K.O. CESARICA: 5875, 5444, 5445, 5446, 5450, 5446/1 i 5446/2
35. DOLAC 578 K.O. CESARICA: 5611/1, 5611/2 i 5608/2 K.O. KARLOBAG 130/1 i 135/3
36. VS KARLOBAG ULICA STIPE DEVČIĆA 220 K.O. KARLOBAG: 130/1, 136/1 i 136/2
37. LAKTINAC 519 K.O. KARLOBAG: 644, 648, 649, 647 i 646
38. NASELJE BANA JOSIPA JELAČIĆA 1455 K.O. KARLOBAG: 130/1, 119, 112/64, 112/60, 115, 645, 644, 647, 223, 224, 225, 226, 636, 637, 112/14, 112/66, 105, 104, 103, 94, 95, 96 i 81/1
39. ULICA JURE KAŠTELANA 129 K.O. KARLOBAG: 81/1 i 13
40. ULICA LJUDEVITA GAJA 137 K.O. KARLOBAG: 31 i 23/2
41. ULICA IVANA MAŽURANIĆA 363 K.O. KARLOBAG: 81/1, 47/1, 35 i 80/1
42. ULICA AUGUSTA ŠENOJE 209 K.O. KARLOBAG: 86/3, 81/2, 80/1, 80/2, 69 i 47/1
43. ULICA STIPE DEVČIĆA 324 K.O. KARLOBAG: 135/3, 148/3, 147/1, 147/2, 150/1, 644 i 135/1
44. PRIČAC 250 K.O. KARLOBAG: 166/1, 172 i 644 K.O. CESARICA: 5651

45. KUČELJAK 72 K.O. KARLOBAG: 644, 648 i 175/1
 46. ULICA BANA IVANA KARLOVIĆA 605 K.O. KARLOBAG: 175/1, 649, 476/1, 495/1 i 561
 47. ULICA KRALJA ZVONIMIRA 262 K.O. KARLOBAG: 649, 190, 627 i 175/8
 48. ULICA VILE VELEBITA 191 K.O. KARLOBAG: 649 i 603
 49. DRAŽICA 72 K.O. KARLOBAG: 649 i 585
 50. FORTICA 260 K.O. KARLOBAG: 649 i 638
 51. ULICA IVANA VRBANA 267 K.O. KARLOBAG: 426/1, 561, 572 i 567/1
 52. KAPUCINSKA ULICA 159 K.O. KARLOBAG: 437 i 476/1
 53. ULICA BRAĆE RADIĆ 555 K.O. KARLOBAG: 650 i 342
 54. ULICA OBALA VLADIMIRA NAZORA 871 K.O. KARLOBAG: 227/2, 229/17, 231/1, 636, 638, 254/1, 252/1, 253, 87/8, 220/3, 214/1 i 650
 55. ULICA KNEZA DOMAGOJA 88 K.O. KARLOBAG: 231/1, 229/17, 229/11, 229/28 i 229/33
 56. ULICA ANTE STARČEVIĆA 416 K.O. KARLOBAG: 638, 245/1, 650, 241, 229/1, 229/27, 229/21, 229/28, 214/1 i 305
 57. PUNTA 489 K.O. KARLOBAG: 245/1, 293, 280, 271, 281, 401 i 650
 58. USKOČKA ULICA 339 K.O. KARLOBAG: 636, 638, 401, 650, 384, 381 i 437
 59. VAROŠ 397 K.O. KARLOBAG: 202/2, 342, 649, 650, 202/1, 202/3, 202/15 i 202/16
 60. FRANKOPANSKA ULICA 88 K.O. KARLOBAG: 476/1, 465 i 451
- te se navedena imovina izlučuje iz STEČAJNA MASA IZA VELINAC d.o.o. u stečaju, Velika, Dr. Franje Tuđmana 28, MBS: 040399740; OIB: 21872188581.

II. Utvrđuje se da je tužitelj Općina Karlobag, Karlobag, Trg dr. Franje Tuđmana 2 (MB: 02727129, OIB: 24872552514) vlasnik građevina za javnu odvodnju kao su iste opisane i ucertane u nalazu i mišljenju vještaka GEO-DEŠMAN d.o.o. Rijeka broj elaborata: 240/2018 od rujna 2018. i to :

1. DOLAC 153 K.O. CESARICA: 5611/1
2. DOLAC 224 K.O. CESARICA: 5611/1 i 5611/2
3. ULICA STIPE DEVČIĆA 261 K.O. KARLOBAG: 135/3, 135/1, 644 i 648
4. ULICA STIPE DEVČIĆA 182 K.O. KARLOBAG: 644
5. ULICA BANA IVANA KARLOVIĆA 598 K.O. KARLOBAG: 175/1, 649, 476/1, 561, 638 i 636
6. ULICA BANA IVANA KARLOVIĆA 103 K.O. KARLOBAG: 476/1 i 561
7. VAROŠ 292 K.O. KARLOBAG: 649, 202/2 i 342
8. ULICA KRALJA ZVONIMIRA 232 K.O. KARLOBAG: 649, 627 i 175/8
9. ULICA VILE VELEBITA 200 K.O. KARLOBAG: 649, 603 i 636
10. DRAŽICA 61 K.O. KARLOBAG: 585 i 636
11. FORTICA 259 K.O. KARLOBAG: 649, 572 i 636
12. FORTICA 33 K.O. KARLOBAG: 649, 638 i 636
13. ULICA JERKA RUKAVINE 184 K.O. KARLOBAG: 495/1, 516 i 567/1
14. NASELJE BANA JOSIPA JELAČIĆA 217 K.O. KARLOBAG: 644, 645 i 115
15. NASELJE BANA JOSIPA JELAČIĆA 1198 K.O. KARLOBAG: 115, 112/14, 112/66, 112/34, 112/60, 112/64, 119, 130/1, 105, 103, 95, 96, 636, 94 i 81/1
16. ULICA JURE KAŠTELANA 161 K.O. KARLOBAG: 81/1 i 13
17. ULICA JUDEVITA GAJA 125 K.O. KARLOBAG: 31 i 23/2
18. ULICA IVANA MAŽURANIĆA 277 K.O. KARLOBAG: 47/1, 1/5, 31 i 35
19. ULICA AUGUSTA ŠENOJE 347 K.O. KARLOBAG: 80/2, 80/1, 69, 47/1 i 81/1

20. PLANTAŽA 471 K.O. KARLOBAG: 86/3, 85/2, 251/1, 252/1, 254/1, 254/2, 639 i 636
21. ULICA OBALA VLADIMIRA NAZORA 1309 K.O. KARLOBAG: 644, 636, 229/17, 638, 633, 634 i 642
22. ULICA OBALA VLADIMIRA NAZORA 217 K.O. KARLOBAG: 636, 227/2, 220/3, 214/1 i 650
23. ULICA OBALA VLADIMIRA NAZORA 588 K.O. KARLOBAG: 636, 639, 653, 638, 640, 642 i 655
24. ULICA BRAĆE RADIĆ 609 K.O. KARLOBAG: 650, 381, 384, 437 i 342
25. ULICA ANTE STARČEVIĆA 317 K.O. KARLOBAG: 636, 638, 245/1, 650, 241 i 229/1
26. ULICA ANTE STARČEVIĆA 80 K.O. KARLOBAG: 245/1, 638 i 636
27. ULICA KNEZA DOMAGOJA 136 K.O. KARLOBAG: 636, 231/1, 229/17, 229/11, 229/28, 229/33, 229/21, 238/1 i 229/27
28. PUNTA 361 K.O. KARLOBAG: 245/1, 293, 280, 271, 281 i 401
29. USKOČKA ULICA 234 K.O. KARLOBAG: 650, 401, 638, 636, 384 i 437
30 USKOČKA ULICA 110 K.O. KARLOBAG: 401, 638, 636, 384 i 437
31. KAPUCINSKA ULICA 232 K.O. KARLOBAG: 649, 437 i 476/1
32. KAPUCINSKA ULICA 125 K.O. KARLOBAG: 437 i 476/1
33. FRANKOPANSKA ULICA 49 K.O. KARLOBAG: 465 i 476/1
31. ULICA IVANA VRBANA 305 K.O. KARLOBAG: 426/1, 561, 516, 569, 638, 636 i 572
35. ULICA IVANA VRBANA 195 K.O. KARLOBAG: 426/1, 424, 561, 567/1 i 569
te se navedena imovina izlučuje iz STEČAJNA MASA IZA VELINAC d.o.o. u stečaju, Velika, Dr. Franje Tuđmana 28, MBS 040399740, OIB: 21872188581.“

Točkom 2. izreke prvostupanjske presude je odbijen kao neosnovan (prvopostavljeni) protutužbeni zahtjev kojim se nalaže tužitelju – protutuženiku da plati tuženiku – protutužitelju iznos od 50.108.416,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačno naznačene iznose od njihova dospijeća do isplate (točka I. izreke) te da plati tuženiku – protutužitelju iznos od 12.527.104,00 kn na ime poreza na dodanu vrijednost za prijenos komunalnih vodnih građevina s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od pravomoćnosti ove presude do isplate (točka II. izreke).

Točkom 3. izreke prvostupanjske presude je odbijen kao neosnovan (supsidijarni) protutužbeni zahtjev na utvrđenje da postoji solidarna odgovornost tužitelja – protutuženika za obveze Velinac d.o.o. u stečaju koji je brisanjem iz sudskog registra prestao postojati (točka I. izreke) te kojim se nalaže tužitelju – protutuženiku da plati tuženiku – protutužitelju iznos od 12.455.972,02 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačno naznačene iznose od njihova dospijeća do isplate (točka II. izreke).

Prvostupanjskim rješenjem od 28. listopada 2019. je utvrđeno da je tužba povučena u dijelu u kojem se zahtijeva da se tuženiku naloži predaja tužitelju tabularne isprave i sve komunalne vodne građevine iz točke 1. izreke presude toga suda (točka 1. izreke). Tuženiku – protutužitelju je naloženo da plati tužitelju – protutuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.513.325,00 kn (točka 2. izreke), dok je u preostalom dijelu koji iznosi 125.625,00 kn zahtjev tužitelja – protutuženika za naknadu troškova parničnog postupka odbijen kao neosnovan (točka 3. izreke).

Prvostupanjskim rješenjem od 21. svibnja 2019. je naloženo tužitelju – protutuženiku da plati tuženiku – protutužitelju trošak zastupanja na ročištu od 16. svibnja 2019. u iznosu od

625,00 kn (točka I. izreke), dok je u preostalom dijelu koji iznosi 124.375,00 kn zahtjev tuženika – protutužitelja odbijen kao neosnovan (točka II. izreke).

Protiv prvostupanjske presude i odluke o troškovima postupka sadržanoj u rješenju od 28. listopada 2019., kao i točke II. izreke rješenja prvostupanjskog suda od 21. svibnja 2019., žalbu je podnio tuženik – protutužitelj iz svih žalbenih razloga. Tuženik smatra da je pobijana presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer prvostupanjski sud nije dao razloge o tome zašto smatra da dokumentacija popisana na str. 407. – 430. spisa, a koju čine okončane situacije, računi, ugovori za nabavu i ugradnju opreme, analitičke kartice nisu dokaz da je tuženik stekao pravo vlasništva građenjem, kao niti o tome kako je, temeljem koje pravne osnove i kada tužitelj stekao pravo vlasništva nad spornim komunalnim vodnim građevinama. Tuženik navodi da je tužitelj u podnesku od 16. studenog 2011., u svojstvu prvotuženika u parničnom postupku koji se vodio kod Općinskog suda u Gospiću pod poslovnim brojem P-577/2010, naveo da je „netočan tužiteljev navod da je Općina Karlobag naručitelj i investitor izvođenja radova postavljanja vodovodne mreže iz rujna 2009. godine, već je prema Ugovoru o izvođenju radova br. 17/08 sklopljenom 18. studenog 2008. naručitelj i investitor III. tuženik Velinac d.o.o., Karlobag“. Tuženik smatra da iz takvih tužiteljevih navoda jasno proizlazi da je Općina Karlobag otklanjala svoju odgovornost koju bi kao naručitelj i investitor izgradnje vodovodne mreže imala s osnove naknade štete uzrokovane trećim osobama te je nedvosmisleno navodila da je naručitelj i investitor tih radova na izgradnji predmetnih komunalnih vodnih građevina bio upravo tuženik. Poziva se na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2908/2013 od 4. rujna 2013. koja prileži spisu i kojom je njome isti sud u vrlo sličnom predmetu odbio u cijelosti tužiteljev zahtjev za izlučenje iz stečajne mase. Smatra da nije jasno na temelju koje odredbe materijalnog prava je prvostupanjski sud zaključio da nije osnovan protutužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 12.527.104,00 kn, te smatra da je takav zaključak pogrešan, jer kada je neka stvar, dobro ili usluga jednom „ušla“ u sustav poreza na dodanu vrijednost, iz sustava poreza na dodanu vrijednost može izaći samo i jedino na način da bude prenesena, ali uvijek uz naplatu poreza na dodanu vrijednost po propisanoj stopi, pravnoj ili fizičkoj osobi koja nije obveznik poreza na dodanu vrijednost. Tuženik je jasno naveo u čemu se sastoji zlouporaba tužitelja u smislu odredbe čl. 10. st. 3. Zakona o trgovačkim društvima te je na okolnost postupanja tužitelja, kao jedinog udjeličara trgovačkog društva Velinac d.o.o. prije i nakon otvaranja stečajnog postupka predlagao saslušanje svjedoka Ivice Bačića, Jelene Morović i Marka Vukelića, a koje dokazne prijedloge je prvostupanjski sud odbio kao „suvišne“. Smatra da je povreda prava na naknadu za ograničavanje ili oduzimanje vlasništva u interesu Republike Hrvatske iz čl. 50. st. 1. Ustava Republike Hrvatske ključno pitanje ove parnice. Navodi da je činjenica da su predmetne vodne građevine sastavni dio stečajne mase, ali nemaju novčane (tržišne) vrijednosti, a što za stečajne vjerovnike ima značaj nastupanja slučaja iz odredbe čl. 33. st. 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima zbog kojeg stečajna masa ima pravo na naknadu kao za izvlaštenje u iznosu knjigovodstvene vrijednosti predmetnih vodnih građevina kojom naknadom će se namiriti stečajni vjerovnici, dok će eventualni ostatak stečajne mase, nakon namirenja stečajnih vjerovnika, uključujući i predmetne komunalne vodne građevine biti predan jedinom članu društva. Ako je tužitelj samim stupanjem na snagu ZV-a ili otvaranjem stečajnog postupka nad tuženikom ili zbog nečeg trećega postao vlasnikom komunalnih vodnih građevina, do primjene dolazi čl. 33. st. 3. ZV-a. U odnosu na odluku o troškovima parničnog postupka, tuženik smatra da je, bez obzira što je pobijanom presudom odbijen glavni i podredni tužbeni zahtjev, sud trebao odlučiti o sporednim tuženikovim

zahtjevima za naknadu troškova parničnog postupka. U odnosu na posebno rješenje o troškovima postupka kojim je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu troškova zastupanja na ročištu održanom 16. svibnja 2019. u preostalom dijelu koji iznosi 124.375,00 kn, smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu Tbr. 9.5. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika, umjesto Tbr. 9.1. Tarife s obzirom na to da se radi o ročištu na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari. Predlaže preinačiti pobijane odluke i tužitelja – protutuženika obvezati na naknadu troškova žalbenog postupka.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je djelomično neosnovana, a djelomično nedopuštena.

Tuženik pobija odluku o troškovima iz rješenja prvostupanjskog suda od 28. listopada 2019. u cijelosti, iako je točkom 3. izreke tog rješenja odbijen kao neosnovan zahtjev tužitelja – protutuženika za naknadu troškova parničnog postupka u preostalom dijelu koji iznosi 125.625,00 kn. Kako žalitelj nema pravni interes pobijati prvostupanjsko rješenje u dijelu u kojem je uspio u sporu, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 367. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), a u vezi s odredbom čl. 358. st. 1. i st. 3. ZPP-a, rješenjem djelomično odbacio žalbu tuženika kao nedopuštenu.

Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbi čl. 365. ZPP-a, a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je pobijana presuda u dijelu kojim je prihvaćen tuženi zahtjev djelomično nepravilna i nezakonita jer je zbog pogrešnog pravnog pristupa prvostupanjski sud propustio ispitati odlučne činjenice, a zbog čega presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati (čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a).

U odnosu na tužbeni zahtjev:

Predmet tužbenog zahtjeva je utvrđenje tužiteljevog prava vlasništva na građevinama za javnu vodoopskrbu i javnu odvodnju koje su upisane i ucrtane u nalazu i mišljenju vještaka GEO-DEŠMAN d.o.o. broj elaborata: 240/2018 iz rujna 2018. godine, kao i zahtjev za izlučenje predmetnih građevina iz Stečajne mase iza stečajnog dužnika Velinac d.o.o. u stečaju u smislu odredbe čl. 79. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06 i 116/10; dalje: SZ).

U ovoj fazi postupka je ostalo sporno ima li tužitelj pravo vlasništva na komunalnim vodnim građevinama, a zbog čega bi bio osnovan njegov zahtjev za izdvajanje tih građevina iz stečajne mase stečajnog dužnika. U ovom postupku, naime, nije sporno da je stečajni upravitelj u Popisu predmeta stečajne mase od 11. travnja 2011. naveo komunalne vodne građevine kao imovinu koju je stečajni dužnik (tuženik) stekao građenjem s naznačenom vrijednošću 50.108.416,00 kn, kao i da je tužitelj podnio stečajnom upravitelju Obavijest o postojanju izlučnog prava na svim komunalnim vodnim građevinama na području Općine Karlobag i da je stečajni upravitelj na izvještajnom ročištu održanom 21. travnja 2011. odbio tužiteljev zahtjev za izlučenjem navedenih građevina iz stečajne mase. Zbog toga je tužitelj podnio tužbu u smislu odredbe čl. 79. SZ-a radi utvrđivanja tužiteljevog prava na izdvajanje predmeta prema pravilima koja važe za ostvarivanje tih prava izvan stečaja.

Polazeći od nesporne činjenice da tuženik nije nikada stekao pravni status javnog isporučitelja već je uslugu javne vodoopskrbe i odvodnje obavljao na temelju odredbe čl. 258. st. 6. Zakona o vodama („Narodne novine“ broj 153/09, dalje: Zakon o vodama), prvostupanjski sud zaključuje da je tužitelj na temelju odredbe čl. 23. st. 3. Zakona o vodama tužitelj, dakle ex lege, stekao pravo vlasništva na komunalnim vodnim građevinama definiranih odredbom čl. 22. st. 1. t. 2. Zakona o vodama kao građevina za javnu vodoopskrbu i građevina za odvodnju. Pozivajući se na odredbu čl. 200. st. 3. Zakona o vodama, kojom je propisano da komunalne vodne građevine u vlasništvu javnog isporučitelja vodne usluge ne ulaze u stečajnu ili likvidacijsku masu te se u slučaju stečaja ili likvidacije javnog isporučitelja vodne usluge izlučuju u vlasništvo jedinice lokalne samouprave, koja je njihov udjeličar, dioničar ili osnivač, prvostupanjski sud zaključuje da predmetne komunalne građevine ne spadaju u stečajnu masu tuženika već se iz te mase izlučuju u korist ovdje tužitelja kao jedinice lokalne samouprave.

Osnovano tuženik u žalbi navodi da je pobijana presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer nije jasno na temelju čega je prvostupanjski sud ocijenio da je tužitelj postao vlasnikom komunalnih vodnih građevina javne vodoopskrbe i javne odvodnje, odnosno temeljem koje pravne osnove i kada, kao i da prvostupanjski sud nije dao valjane razloge o tome zašto smatra da dokumentacija popisana na str. 407. – 430. spisa, a koju čine okončane situacije, računi, ugovori za nabavu i ugradnju opreme, analitičke kartice nisu dokaz da je tuženik stekao pravo vlasništva građenjem. Koristeći svoja ovlaštenja iz odredbe čl. 373.a ZPP-a ovaj sud je na temelju isprava u spisu i drugih izvedenih dokaza utvrdio sporne činjenice između stranaka.

Prije svega valja ukazati da iz činjeničnih navoda stranaka, koje prvostupanjski sud uopće nije cijenio, proizlazi da je predmet utvrđenja prava vlasništva sustav javne odvodnje i vodoopskrbe koji je dijelom izgrađen tijekom prošlog stoljeća, a dijelom je izgrađen i rekonstruiran nakon što je tužitelj, kao jedini osnivač i član, osnovao tuženika 1996. godine kao trgovačko društvo na koje je delegirao obavljanje dijela komunalnih djelatnosti (čl. 4. st. 1. t. 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu „Narodne novine“ broj 36/95, dalje: ZKG). Zakon o vodama koji odredbom čl. 23. st. 3. propisuje da su komunalne vodne građevine javna dobra u javnoj uporabi i u vlasništvu javnoga isporučitelja vodne usluge ili jedinice lokalne samouprave, a na temelju kojeg je prvostupanjski sud ocijenio da je tužitelj ex lege stekao pravo vlasništva, je stupio na snagu tek 1. siječnja 2010., dakle nakon što su komunalne vodne građevine koje su predmet utvrđenja prava vlasništva već bile izgrađene i rekonstruirane. Predmetnim zakonom je konačno, jasno i izričito uređen pravni status komunalnih vodnih građevina koje su u trenutku stupanja na snagu tog zakona već bile sastavni dio imovine ili jedinice lokalne samouprave ili isporučitelja komunalne usluge. Uzimajući u obzir da je nad tuženikom rješenjem Trgovačkog suda u Karlovcu broj St-20/10 od 27. rujna 2010. otvoren stečajni postupak, to tuženik nakon stupanja na snagu Zakona o vodama, a sukladno odredbi čl. 3. st. 2. t. 2. Pravilnika o posebnim uvjetima za obavljanje javne odvodnje („Narodne novine“ broj 28/11) te istovjetne odredbe Pravilnika o posebnim uvjetima za obavljanje javne vodoopskrbe („Narodne novine“ broj 28/11), nije mogao steći status javnog isporučitelja, već je komunalnu djelatnost nastavio obavljati sukladno odredbi čl. 258. st. 5. ZKG-a. Stoga je, radi pravilne primjene odredbe čl. 23. st. 3. Zakona o vodama bilo potrebno ispitati jesu li u trenutku stupanja na snagu toga zakona komunalne vodne građevine bile sastavni dio imovine ovdje tužitelja, a što je prvostupanjski sud propustio ispitati.

Uzimajući u obzir vrijeme izgradnje komunalnih vodnih građevina, u konkretnom je slučaju bilo potrebno ispitati u čiju imovinu ulaze one komunalne vodne građevine koje su izgrađene prije osnivanja tuženika, dakle prije 1996. godine, a u čiju imovinu one koje su izgrađene nakon osnivanja tuženika, a do stupanja na snagu Zakona o vodama. Radi se o činjenicama koje su odlučne i o kojima ovisi primjena materijalnog prava, konkretno odredbe čl. 23. st. 3. Zakona o vodama.

U odnosu na komunalne vodne građevine koje su izgrađene prije osnivanja tuženika, iz spisa proizlazi da je tužitelj tvrdio, a tuženik nije osporio, da je tužitelj Općina Karlobag osnovana 1992. godine Zakonom o područjima županije, gradova i općina u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 90/92) na području bivše Općine Gospić na način da granice novoosnovane Općine Karlobag idu granicama područja rubnih katastarskih općina koje se nalaze na njezinom području. Iz spisa proizlazi nespornim i okolnost da je prije osnivanja tuženika 1996. godine poslove javne odvodnje i vodoopskrbe kao komunalnih djelatnosti na području Općine Karlobag obavljalo Javno komunalno poduzeće „USLUGA“ Gospić čiji je osnivač bio tužitelj zajedno s Gradom Gospićem i Općinom Perušić.

Tužitelj je naveo da je pretvorba Javnog komunalnog poduzeća „USLUGA“ Gospić izvršena na temelju odredbe čl. 31. st. 1. i st. 4. ZKG-a kojom je propisano da društveni kapital pravnih osoba koje su registrirane za obavljanje komunalnih djelatnosti danom stupanja na snagu ovog zakona postaje zajedničko vlasništvo jedinica lokalne samouprave organiziranih na području bivše općine prema sjedištu pravne osobe, te da će društveni kapital jedinice lokalne samouprave sporazumno podijeliti u roku od šest mjeseci od dana stupanja na snagu ovog zakona, dok će se u slučaju izostanka sporazumnog rješenja primijeniti odredbe čl. 87. st. 2. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi.

Uzimajući u obzir da je društveni kapital razlika između vrijednosti sredstava (ukupne aktive) poduzeća i vrijednosti obveza poduzeća, uključujući obveze prema pravnim i fizičkim osobama na temelju njihovih trajnih uloga u poduzeću (čl. 2. st. 1. Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća „Narodne novine“ broj 19/91), odnosno da u aktivu ulaze i sva sredstva kojim je javno komunalno poduzeće obavljalo javnu službu, a to su između ostalog i komunalne vodne građevine, te okolnost da je pretvorba JKP „Usluga“ izvršena upravo na temelju odredbe čl. 31. st. 1. ZKG-a, to je pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo zaključiti da su jedinice lokalne samouprave organizirane na području bivše općine prema sjedištu pravne osobe, dakle Općina Karlobag, ovdje tužitelj, Općina Perušić i Grad Gospić, takvom pretvorbom postale zajednički vlasnici svih izgrađenih komunalnih vodnih građevina koje su u trenutku pretvorbe činile društveni kapital pretvorenog poduzeća.

Za one komunalne vodne građevine koje nisu bile dijelom društvenog kapitala JKP „Usluga“ jedinice lokalne samouprave i to Grad Gospić, Općina Karlobag i Općina Perušić su sukladno odredbi čl. 87. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi („Narodne novine“ broj 90/92; dalje: Zakon o lokalnoj samoupravi i upravi) zaključile Sporazum o podjeli imovine, prava i obveza bivše Općine Gospić (dalje: Sporazum o podjeli imovine, str. 193. spisa) i to po teritorijalnom principu na temelju stanja 31. prosinca 1993. tako da vlasnikom nekretnina/pokretnina postaje onaj subjekt na čijem području se one nalaze.

Nadalje, iz Odluke o istupanju Općine Karlobag iz JKP „Usluga“ od 30. listopada 1996. (str. 194. spisa) proizlazi da je Općina Karlobag, dakle tužitelj, kao suvlasnik JKP

„Usluga“ Gospić sa udjelom od 16,26% istupila iz suvlasništva sa danom 31. prosinca 1996., te je tom odlukom određeno da će sva prava i obveze nastale ovim istupanjem Općina Karlobag rješavati sporazumno s Gradom Gospićem i Općinom Perušić o čemu će biti sačinjen poseban ugovor. Iz Ugovora o istupanju i prihvatanju istupanja Općine Karlobag iz Usluga JKF koji datira 19. prosinca 1996. proizlazi da Općina Karlobag s danom 31. prosinca 1996. s osnivačkim udjelom od 16,26% koji čini imovinu na području Općine Karlobag istupa iz Usluga JKP Gospić, te da pored imovine preuzima i obveze po poslovnim kreditima i drugim obvezama koji su uloženi na području Općine Karlobag. Dakle, na temelju tog Sporazuma je sporazumno izvršena podjela imovine koju su na temelju odredbe čl. 31. st. 1. ZKG-a preuzele jedinice lokalne samouprave, također prema teritorijalnom načelu.

Slijedom navedenog, ocjena je ovoga suda da tužiteljevu imovinu čine sve komunalne vodne građevine izgrađene prije osnivanja tuženika koje je tužitelj preuzeo nakon istupa iz JKP „Usluge“, odnosno sukladno odredbi čl. 87. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi, a prema teritorijalnom principu, s obzirom na to da su takve građevine podjelom imovine ušle u tužiteljevu imovinu, a iz spisa ne proizlazi da bi tužitelj u trenutku osnivanja društva tuženika 1996. godine na ime uplate temeljnog uloga unio navedene građevine sukladno odredbi čl. 390. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93) u temeljni kapital društva tuženika, a u vezi s odredbom čl. 4. st. 1. t. 1. ZKG-a, niti da bi nakon osnivanja tog društva prenio pravnim poslom na tuženika uz naplatu, odnosno bez naknade prava koja je imao na tim građevinama.

Tuženik je u spis priložio Zapisnik koji datira 3. siječnja 1997. (str. 452. spisa), sastavljen od strane trgovačkog društva Usluga d.o.o. i tuženika, a predmet kojeg je preuzimanje imovine od strane novoosnovanog poduzeća Velinac d.o.o. Karlobag sukladno Ugovoru o istupanju i prihvatanju istupanja Općine Karlobag iz Usluge d.o.o. Gospić. Iz sadržaja tog Zapisnika proizlazi da će društvo Usluga d.o.o. Gospić sa stanjem 1. siječnja 1997. godine isknjižiti, a tuženik će uknjižiti imovinu koja se odnosi na komunalne vodne građevine ukupne naznačene vrijednosti 12.296.123,00 kn. Međutim, ocjena je ovoga suda da društvo Usluge d.o.o. nije moglo raspolagati predmetnim građevinama jer na njima nije imalo nikakva stvarnopravna ovlaštenja, uzimajući u obzir da su stupanjem na snagu ZKG-a komunalne vodne građevine postale zajednička imovina jedinica lokalne samouprave, a sklapanjem Ugovora o istupanju i prihvatanju istupanja Općine Karlobag iz Usluga JKF koji datira 19. prosinca 1996. su postale sastavni dio imovine ovdje tužitelja, odnosno da je tužitelj predmetne građevine stekao na temelju Sporazuma o podjeli imovine. Zbog toga Zapisnik o knjiženju imovine nema značaj prijenosa stvarnopravnih ovlaštenja nad komunalnim vodnim građevinama sa društva Usluga d.o.o. na tuženika, već može imati jedino značaj popisa imovine kojom će tuženik kao novoosnovano komunalno društvo upravljati i pomoću njih obavljati poslove iz delegiranog mu kruga komunalnih djelatnosti.

U odnosu na komunalne vodne građevine koje su dijelom izgrađene, a dijelom rekonstruirane nakon osnivanja tuženika, dakle nakon 1996. godine, a za koje je tuženik tvrdio da je stekao građenjem, ovaj sud prije svega ukazuje da radi utvrđenja vlasničkopravnog statusa tih građevina treba poći od odredaba ZKG-a kojima je bilo uređeno komunalno gospodarstvo i sukladno kojima je osnovan tuženik radi obavljanja komunalnih djelatnosti.

Zakonom o komunalnom gospodarstvu je propisano da se pod komunalnim gospodarstvom u smislu ovoga Zakona razumijeva obavljanje komunalnih djelatnosti, a naročito pružanje komunalnih usluga od interesa za fizičke i pravne osobe te financiranje građenja i održavanje objekata i uređaja komunalne infrastrukture kao cjelovitog sustava na području općina, gradova i Grada Zagreba (čl. 1. st. 2.), te da se komunalne djelatnosti obavljaju kao javna služba (čl. 2. st. 1.). Komunalne djelatnosti se mogu obavljati, između ostalog, putem trgovačkog društva koje osniva jedinica lokalne samouprave (čl. 4. st. 1. t. 1.) u kojem jedinica lokalne samouprave drži većinski dio dionica, odnosno udjela (čl. 6.).

Glavom V. toga Zakona je uređeno područje financiranja građenja objekata i uređaja komunalne infrastrukture, te je propisano da se građenje objekata i uređaja komunalne infrastrukture financira, između ostalog, iz proračuna jedinica lokalne samouprave (čl. 22. st. 2.) te da predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave u skladu s predvidivim sredstvima i izvorima financiranja donosi Program gradnje objekata i uređaja komunalne infrastrukture za četverogodišnje razdoblje koji sadrži obvezno a) opis poslova s procjenom troškova za gradnju pojedinih objekata, te za nabavku opreme, te b) iskaz financijskih sredstava potrebnih za ostvarivanje programa s naznakom izvora financiranja po djelatnostima (čl. 22. st. 4.).

Tuženik je tijekom postupka tvrdio da je predmetne nekretnine izgradio te smatra da je građenjem stekao vlasništvo nad novoizgrađenim građevinama.

Međutim, iz isprava u spisu proizlazi da je investitor izgradnje infrastrukturne građevine – kanalizacijski sustav javne odvodnje otpadnih voda bio upravo tužitelj, dakle jedinica lokalne samouprave jer je na tužiteljev zahtjev izdana uporabna dozvola (str. 601. spisa), lokacijska dozvola (str. 606., 872. – 873., 1681. – 1682., 1698. – 1699., 1705. – 1706., 1709. – 1711. spisa), građevinska dozvola (str. 607. – 608., 1716. – 1721. spisa), građevne dozvole (str. 871., 1683. – 1685., 1707. – 1708. spisa), a iz čega proizlazi da je upravo tužitelj u svoje ime i za svoj račun ishodio isprave radi izvođenja zahvata u prostor sukladno odredbama Zakona o prostornom uređenju i gradnji („Narodne novine“ broj 76/07). Tužitelj je u spis priložio i Odluke o financijskim transferima između Općine Karlobag i Velinac d.o.o. radi izgradnje kanalizacije u Karlobagu i komunalne infrastrukture (str. 1722. spisa), Ugovore o rekonstrukciji vodoopskrbnog cjevovoda (str. 1723. spisa) kojim je povjerio tuženiku izvođenje radova na rekonstrukciji vodoopskrbnog cjevovoda, kao i Odluke o dodjeli kapitalne pomoći radi rekonstrukcije te Ugovore o kapitalnoj pomoći (str. 1731. – 1732., 1734. – 1740. 1743. – 1748., 1752. – 1759.), a iz kojih isprava proizlazi da je tužitelj povjerio, a tuženik preuzeo obvezu sanacije i zamjene, odnosno rekonstrukcije cjevovoda te radi ispunjenja kojih je dodijelio tuženiku određen iznos novčanih sredstava radi kapitalne pomoći, a tuženik se obvezao radi izvođenja tih radova provesti nabavu za odabir najboljeg ponuditelja sukladno važećem Zakonu o javnoj nabavi i organizirati izvođenje radova sukladno važećim zakonima i propisima. Ugovorima o kapitalnoj pomoći nije određeno da će tuženik rekonstrukcijom/sanacijom steći vlasnička prava, niti je tuženik priložio u spis druge isprave iz kojih bi proizlazilo da je stekao na predmetnim objektima bilo kakva stvarnopravna ovlaštenja. Sadržaj ugovora o kapitalnoj pomoći ukazuje da se radi o takvim ugovorima koji predstavljaju pravnu osnovu na temelju koje jedinica lokalne samouprave doznauje financijska sredstva komunalnom društvu radi obavljanja dijela komunalne djelatnosti radi kojeg je ono osnovano – financiranja građenja/rekonstrukcije objekata i uređaja komunalne infrastrukture (čl. 22. ZKG-a), a ne i pravnu osnovu za stjecanje prava vlasništva. Radi se o takvim ugovorima kojima je tuženik preuzeo obveze angažiranja trećih osoba radi izvođenja

određenih radova, a radi financiranja kojih su tuženiku doznačena određena sredstva, a iz čega proizlazi da je tuženik sa znanjem i voljom investitora putem trećih osoba izveo ugovorene radove, dok tim ugovorima, a niti zakonom, nije propisano da će po završetku tih radova tuženik kao komunalno društvo steći pravo vlasništva na komunalnim građevinama.

Prema tome, zaključak je ovoga suda da je tuženik organizirao izvođenje radova izgradnje, rekonstrukcije i sanacije komunalnih vodnih građevina za račun ovdje tužitelja, slijedom čega se tuženik u odnosu na novoizgrađene, odnosno rekonstruirane građevine ne može pozivati na odredbe o stjecanju prava vlasništva građenjem na tuđem zemlju u smislu odredbe čl. 152. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09 i 153/09, dalje: ZVDSP-a), a posebno uzimajući u obzir da je tuženik gradio sa znanjem i voljom tužitelja kao investitora, koji je pritom u skladu s odredbom čl. 22. st. 2. ZKG-a doznačivao tuženiku novčana sredstva radi obavljanja dijela komunalne djelatnosti – financiranja građenja objekata i uređaja komunalne infrastrukture.

Slijedom navedenog, ocjena je ovoga suda da je tuženik sklapanjem ugovora o građenju s trećim osobama (str. 407. – 430. spisa) zapravo ugovorio izvođenje radova građenja/rekonstrukcije/sanacije za račun ovdje tužitelja te takvim ugovaranjem nije stekao nikakva stvarnopravna ovlaštenja nad objektima koji su bili predmetom izvođenja radova, već je u okviru svog poslovanja izvršavao poslove iz djelokruga komunalnih djelatnosti.

Tužitelji činični navodi iz parnice koja se vodila kod Općinskog suda u Gospiću pod poslovnim brojem P-577/2010, a na koje tuženik upire u žalbi, ne utječu na ishod ovoga spora, jer je parnični sud dužan u skladu s načelom traženja materijalne istine utvrditi ocjenom izvedenih dokaza (čl. 8. ZPP-a) postoje li ili ne postoje činjenice koje su stranke tijekom ovoga postupka iznijele, i na osnovu tako utvrđenih činjenica zaključiti o osnovanosti zahtjeva stranaka.

Zbog toga je pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo zaključiti da je tužitelj vlasnik svih komunalnih vodnih građevina sukladno odredbi čl. 23. st. 3. Zakona o vodama jer su u trenutku stupanja na snagu tog zakona one bile sastavnim dijelom tužiteljeve imovine, a tim je zakonom konačno uređen vlasničko pravni status takvih građevina. Pritom se napominje da u konkretnom slučaju ne dolazi do primjene odredbe čl. 200. st. 3. Zakona o vodama kojim je propisano da komunalne vodne građevine u vlasništvu javnog isporučitelja vodne usluge ne ulaze u stečajnu ili likvidacijsku masu te se u slučaju stečaja ili likvidacije javnog isporučitelja vodne usluge izlučuju u vlasništvo jedinice lokalne samouprave, koja je njihov udjeličar, dioničar ili osnivač. Navedena zakonska odredba se odnosi na komunalne vodne građevine u vlasništvu javnog isporučitelja i njihovo izlučenje iz stečajne mase, a u konkretnom slučaju je utvrđeno da komunalne vodne građevine na području Općine Karlobag su u vlasništvu upravo tužitelja kao jedinice lokalne samouprave, a ne javnog isporučitelja, pa se po toj osnovi, a sukladno odredbi čl. 79. SZ-a, one izlučuju iz stečajne mase.

Uzimajući u obzir da je ovaj sud otklonio bitne povrede odredaba parničnog postupka koje je pri donošenju pobijane presude počinio prvostupanjski sud koristeći pritom svoja ovlaštenja propisana odredbom čl. 373.a ZPP-a, ovaj sud je odbio tuženikovu žalbu kao neosnovanu i potvrdio prvostupanjski presudu u točki 1. izreke jer je ocjenom isprava u spisu

utvrdio odlučne činjenice, dok je primjenom materijalnog prava na tako utvrđene činjenice našao da tužitelju pripada pravo na zaštitu koju u ovom postupku zahtijeva.

U odnosu na protutužbeni zahtjev:

Protutužbom tuženik – protutužitelj (dalje: protutužitelj) zahtijeva isplatu iznosa od 50.108.416,00 kn na ime naknade kao za izvlaštenje te isplatu iznosa od 12.527.104,00 kn na ime poreza na dodanu vrijednost koji je protutužitelj dužan obračunati i naplatiti od tužitelja – protutuženika (dalje: protutuženik) na vrijednost isporuke komunalnih vodnih građevina.

Protutužitelj navodi da je kao vlasnik komunalnih vodnih građevina podvrgnut ograničenjima za iznos koji odgovara njihovoj ukupnoj vrijednosti prema stanju poslovnih knjiga protutužitelja, tj. za iznos od 50.108.416,00 kn, jer je umanjenje vrijednosti imovine protutužitelja nastupilo s danom 1. svibnja 2011. kada je protutužitelju oduzeto pravo obavljanja djelatnosti komunalnim vodnim građevinama i isto pravo odlukom protutuženika povjereno trećoj osobi. Zbog povjeravanja obavljanja komunalne djelatnosti trećoj osobi, protutužitelj smatra da su njegova vlasnička prava toliko ograničena jer ne može obavljati na komunalnim vodnim građevinama djelatnost, darovati ih, prodati ili otuđiti na drugi način, te da mu zbog takvih ograničenja vlasničkih prava pripada naknada kao za izvlaštenje sukladno odredbi čl. 33. st. 3. ZVDSP-a.

Odredbom čl. 33. st. 3. ZVDSP-a, na koju se protutužitelj poziva, je propisano da ako je vlasnik glede neke svoje stvari podvrgnut ograničenjima radi zaštite interesa i sigurnosti Republike Hrvatske, prirode, ljudskog okoliša ili zdravlja ljudi, koja od njega, ali ne i od svih ostalih vlasnika takvih stvari zahtijeva težu žrtvu ili ga inače dovode u položaj nalik na onaj u kojem bi bio da je provedeno izvlaštenje – on ima pravo na naknadu kao za izvlaštenje.

Kako je u postupku utvrđeno da protutužitelj nije vlasnik predmetnih komunalnih vodnih građevina, to niti nema aktivnu legitimaciju, sve i da takva ograničenja postoje, potraživati sukladno odredbi čl. 33. st. 3. ZVDSP-a naknadu kao za izvlaštenje, slijedom čega je prvostupanjski sud pravilno odbio kao neosnovan zahtjev protutužitelja za isplatu iznosa od 50.108.416,00 kn.

Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da nije osnovan niti zahtjev protutužitelja za isplatu iznosa od 12.527.104,00 kn na ime poreza na dodanu vrijednost za koji protutužitelj tvrdi da je dužan obračunati i naplatiti od protutuženika na vrijednost isporuke komunalnih vodnih građevina. Naime, u postupku je utvrđeno da je protutuženik vlasnik predmetnih građevina, slijedom čega predaja u posjed koju je protutužitelj dužan izvršiti u skladu s odredbom čl. 161. st. 1. ZVDSP-a i na navedeni način izlučiti iz stečajne mase predmetnu nekretninu, ne predstavlja oporezivu uslugu u smislu odredaba Zakona o porezu na dodanu vrijednost (73/13, 99/13, 148/13, 153/13, 143/14, 115/16, 106/18, 121/19) jer nema prijelaza dobara iz imovine protutužitelja u imovinu protutuženika. Osim toga, sve i da takva predaja predstavlja isporuku u smislu odredaba poreznih zakona, za protutuženika bi takva obveza dospjela tek nakon izvršene isporuke, slijedom čega njegov zahtjev za isplatu niti po toj osnovi ne bi bio osnovan.

Eventualno kumuliranim protutužbenim zahtjevom protutužitelj zahtijeva da se utvrdi postojanje solidarne odgovornosti protutuženika za obveze stečajnog dužnika sukladno

odredbi čl. 3. st. 4. SZ-a, a u vezi s odredbom čl. 200. st. 2. Zakona o vodama, i podredno tome zahtjev za isplatu iznosa od 12.455.972,02 kn koji se odnosi na u stečajnom postupku tuženika pravomoćno priznate tražbine stečajnim vjerovnicima.

Odredbom čl. 3. st. 4. SZ-a je propisano da ako je zakonom isključena mogućnost stečaja nad imovinom neke pravne osobe za obveze te pravne osobe solidarno odgovaraju njeni osnivači, odnosno članovi, dok je odredbom čl. 200. st. 3. Zakona o vodama propisano da komunalne vodne građevine u vlasništvu javnog isporučitelja vodne usluge ne ulaze u stečajnu ili likvidacijsku masu te se u slučaju stečaja ili likvidacije javnog isporučitelja vodne usluge izlučuju u vlasništvo jedinice lokalne samouprave, koja je njihov udjeličar, dioničar ili osnivač.

Nije sporno da je protutuženik osnivač protutužitelja, ali isto tako nije niti sporno da protutužitelj nije javni isporučitelj u smislu odredbe čl. 200. st. 3. Zakona o vodama, jer nakon stupanja na snagu toga Zakona nije ispunio uvjete propisane posebnim pravilnicima za stjecanje takvog statusa, a kako je to ovaj sud prethodno već naveo. U postupku je utvrđeno da komunalne javne građevine koje su predmet tužbenog zahtjeva, a koje je stečajni upravitelj uvrstio u Popis predmeta stečajne mase, nisu imovina protutužitelja, već imovina, odnosno vlasništvo protutuženika. Prema tome, ne možemo govoriti o tome da je zakonom isključena mogućnost stečaja nad imovinom protutuženika, kada predmetne građevine nisu sastavni dio te imovine. Zbog toga je pravilno prvostupanjski sud zaključio da ne postoji solidarna odgovornost protutuženika za obveze protutužitelja kao stečajnog dužnika u smislu odredbe čl. 3. st. 4. SZ-a, a slijedom toga niti pravna osnova za isplatu iznosa od 12.455.972,02 kn koji se odnosi na u stečajnom postupku tuženika pravomoćno priznate tražbine stečajnim vjerovnicima.

Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da protutužbeni zahtjev nije osnovan niti sukladno odredbi čl. 10. st. 4. Zakona o trgovačkim društvima jer tuženik nije dokazao neki oblik zlouporabe od strane tužitelja zbog koje bi tužitelj odgovarao za obveze društva. Povjeravanje upravljanjem komunalnih vodnih građevina trećoj osobi (komunalnom društvu) nije okolnost zbog koje bi došlo do proboja pravne osobnosti, budući da je protutuženik kao vlasnik tih građevina koje predstavljaju javno dobro u javnoj uporabi (čl. 23. st. 3. Zakona o vodama) ovlašten povjeriti takve građevine u skladu s odredbom čl. 35. st. 5. i st. 8. ZVDSP-a na upravljanje svojim tijelima, odnosno ustanovama.

Tuženik koji je u cijelosti izgubio parnicu je dužan nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka kao što je to pravilno prvostupanjski sud ocijenio (čl. 154. st. 1. ZPP-a). Međutim, prilikom ocjenjivanja koji su troškovi bili potrebni tužitelju za vođenje parnice, prvostupanjski sud je djelomično pogrešno primijenio odredbu čl. 155. ZPP-a. Prvostupanjski sud je, naime, dosudio tužitelju za podnesak od 18. svibnja 2012. kojim tužitelj precizira tužbeni zahtjev naknadu prema Tbr.8.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje: Tarife) umjesto prema Tbr. 8.3. Tarife s obzirom na to da se radi o ostalim podnescima, a ne o podnesku kojim se odgovara na navode iz odgovora na tužbu, odnosno očituje na nalaz i mišljenje vještaka, pa tužitelj za sastav tog podneska ima pravo na naknadu u iznosu od 500,00 kn uvećano za PDV (Tbr. 42. Tarife).

Tužitelj nema pravo na naknadu za sastav podneska od 22. veljače 2017. u iznosu od 100.000,00 kn jer je tužitelj podnesak predao na ročištu održanom 23. veljače 2017., a za koje su tužitelju priznati troškovi sukladno Tbr. 9.1. Tarife, dakle kao da se radi o ročištu na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari te je tužitelj na održanom ročištu mogao izložiti svoje činjenične navode sadržane u predmetnom podnesku. Tužitelj nema pravo niti za naknadu troškova za sastav podneska od 4. veljače 2016. u iznosu od 100.000,00 kn sukladno Tbr. 8.1. Tarife, već sukladno Tbr. 8.3. Tarife u iznosu od 500,00 kn jer se radi o ostalim podnescima.

Dakle, pravilno je prvostupanjski sud obvezao tuženika na naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.139.575,00 kn, dok je u preostalom dijelu koji iznosi 373.750,00 kn tužiteljev zahtjev pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo ocijeniti kao neosnovan.

Pravilno je prvostupanjski sud rješenjem od 21. svibnja 2019. odbio u preostalom dijelu koji iznosi 124.375,00 kn zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka kao neosnovan, jer je pravilno ocijenio da je ročište koje je održano 16. svibnja 2019. zapravo ročište koje je odgođeno prije početka raspravljanja (Tbr. 9.5. Tarife), pa tuženik ima pravo na naknadu za zastupanje na tom ročištu u iznosu od 500,00 kn uvećano za PDV, dok u preostalom dijelu tuženikov zahtjev nije osnovan. Iz sadržaja zapisnika s održanog ročišta proizlazi da je tužitelj predao u spis podnesak i da je tuženik zahtijevao dodjelu roka za očitovanje na zaprimljeni podnesak, te da su stranke ostale kod svojih zahtjeva i navoda iznijetih tijekom postupka, a slijedom čega je sud dodijelio tuženiku rok od 15 dana za očitovanje i odgodio ročište te zakazao novo ročište za dan 2. srpnja 2019. Dakle, radi se o ročištu koje je tužiteljevom krivnjom odgođeno, a stranke na tom ročištu nisu iznosile nikakve nove činjenične navode niti dokazne prijedloge.

Slijedom navedenog, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 373.a ZPP-a odbio žalbu tuženika – protutužitelja kao neosnovanu i potvrdio prvostupanjsku presudu jer je sporne činjenice utvrdio na temelju isprava i izvedenih dokaza u spisu, dok je na temelju odredbe čl. 373. t. 3. te čl. 368. st. 1. ZPP-a, a u vezi s odredbom čl. 380. t. 2. i t. 3. te čl. 381. ZPP-a, odlučio o žalbi protiv rješenja o troškovima postupka.

Zagreb, 22. svibnja 2020.

Predsjednik vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **17896-3bcfb**

Kontrolni broj: **039df-0420a-f1631**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRTA MATIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.